

Evie Wyld

Overal vogelzang

Uit het Engels vertaald door
Roos van de Wardt

DE GEUS

Dit project werd gefinancierd met de steun van
de Europese Commissie.
De verantwoordelijkheid voor deze publicatie ligt uitsluitend bij
de auteur; de Commissie kan niet aansprakelijk worden gesteld
voor het gebruik van de informatie die erin is vervat.

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

De vertaalster ontving voor deze vertaling een projectsubsidie
van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *All the Birds, Singing*, verschenen
bij Jonathan Cape

Oorspronkelijke tekst © Evie Wyld, 2013

Nederlandse vertaling © Roos van de Wardt en De Geus BV,
Breda 2016

Omslagontwerp Multitude

Omslagillustratie © Sophie Broadbridge Photography

ISBN 978 90 445 3547 1

NUR 302

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt worden door middel van druk, fotokopie of op welke
wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van De Geus BV, Postbus 1878, 4801 BW Breda, Nederland.

Telefoon: 076 522 8151. Internet: www.degeus.nl.

Meer weten over onze boeken en auteurs? Meld u dan aan voor
onze nieuwsbrief via www.degeus.nl of volg ons via social media:

De_Geus

DeGeusBreda

Nog een verminkt, leeggebloed schaap. Er heeft zich nog geen korst op de ingewanden gevormd en ze dampst als een stoofpotje. Krassende kraaien, met glimmende snauvels paradeerden in het rond, en toen ik met mijn stok naar ze zwaaide, vlogen ze in de bomen en keken met gespreide vleugels toe, zingend, als je het zo zou kunnen noemen. Ik duwde mijn schoen tegen Dogs kop om te voorkomen dat hij een van haar darmen als souvenir meenam, en hij bleef dicht in mijn buurt toen ik het karkas van het veld wegrolde naar de wolschuur.

Ik had die ochtend nog voor het licht werd naast mijn bed gestaan, was al buiten geweest, in mezelf pratend, had de hond verteld wat er allemaal gedaan moest worden, toen de merels in de meidoornstruiken losbarstten. Als een waanzinnige die naar haar eigen stem luisterde terwijl de wind hem terug in mijn strot duwde. Hij blies loeiend langs mijn open mond, zoals elke ochtend sinds ik naar het eiland was verhuisd. Het kreupelbos met de ratelende bomen en de blatende schapen achter me, dezelfde bomen, dezelfde wind en schapen.

Dat waren dan twee dode schapen binnen een maand. Het begon te regenen, een plotselinge windvlaag wierp schapenstront tegen mijn nek en het prikte. Ik zette mijn kraag rechtop en schermde mijn ogen af met mijn hand.

Krie-kraa, koud, krie-kraa, koud.

‘Wat valt er te lachen?’ riep ik tegen de kraaien, en ik gooide een steen naar ze toe. Ik veegde mijn ogen af met

de rug van mijn hand en ademde diep in en uit om de geur van bloed af te schudden. De kraaien zwegen. Toen ik me naar ze omdraaide zaten er vijf op een rij op dezelfde tak naar me te kijken, maar ze zeiden niets. De wind blies mijn haar in mijn ogen.

Er hing een kromgetrokken, vervaagd bord onder aan het hek van de boerderijwinkel in Marling, waar GRATIS BABYCAVIA's op stond. Ik had er nog nooit iets gezien wat op een gratis cavia leek en ik als ik ernaar had willen vragen, had ik dat langgeleden al moeten doen. De bleke dochter van de eigenaar stond achter de toonbank, verdiept in een kruiswoordpuzzel. Ze keek me aan en keek toen weer omlaag, alsof ze zich geneerde.

‘Hoi’, zei ik.

Ze bloosde, maar gaf wel een minuscuul teken van erkenning. Ze had een dik groen trainingspak aan en droeg haar haar in een staart. Er zat een vage roodheid om haar ogen, zoals je hebt na een avondje huilen of doorzakken.

Normaal gesproken hadden ze daar goede aardappels, maar toen ik ze keurde waren ze allemaal een beetje zacht. Ik legde ze terug en liep naar de tomaten, maar die waren ook niet goed. Ik keek uit het raam naar de kas die bij de boerderij hoorde en zag dat al het glas gebroken was.

‘Hé’, zei ik tegen het meisje, dat me al zat aan te kijken toen ik me omdraaide, sabbelend op de achterkant van haar potlood. ‘Wat is er met jullie kas gebeurd?’

‘De wind’, zei ze, en ze verplaatste het potlood eventjes naar haar mondhoek. ‘Ik moest van pa zeggen dat de wind hem heeft vernield.’

Ik zag het glas buiten liggen, verspreid over de plek waar normaal gesproken potten met lelijke roze cyclamen stonden en een bordje met DE PAREL VOOR UW WINTERTUIN. Nu enkel zwarte aarde en glas.

‘Jeetje’, zei ik.

‘Het loopt altijd uit de hand op oudejaarsavond’, zei het meisje op zo’n volwassen toon dat het ons allebei verbaasde. Ze werd nog roder en keek weer naar haar puzzel. De man die normaal gesproken de winkel ronde zat met zijn hoofd in zijn handen in de kas.

Ik nam een paar sinaasappels, preien en citroenen mee naar de toonbank. Ik had niets nodig, het bezoekje ging meer om het ritje dan om de boodschappen. Het meisje liet haar potlood uit haar mond vallen en begon de sinaasappels te tellen, maar ze twijfelde en moest een paar keer opnieuw beginnen. Er hing een alcohollicht om haar heen die werd verhuld door een overdaad aan parfum. Een kater misschien? Ik stelde me een ruzie voor met haar vader. Ik keek weer naar de kas, de man zat er steeds met zijn hoofd in zijn handen, terwijl de wind erdoorheen blies.

‘Zijn het er negen?’ vroeg ze, en ik zei ja, ook al had ik ze niet geteld toen ik ze in het mandje stopte. Ze drukte een paar toetsen van de kassa in.

‘Het is zeker wel lastig om het zonder de kas te moeten doen’, zei ik, en ik zag een kleine blauwe plek op haar slaap. Ze keek niet op.

‘Valt wel mee. Er had een bestelling van het vasteland binnen moeten komen, maar de boot vaart vandaag niet.’

‘De boot vaart niet?’

‘Het weer is te slecht’, zei ze, opnieuw met die oude

stem waardoor we ons allebei ongemakkelijk voelden.

‘Dat heb ik nog nooit meegemaakt.’

‘Het gebeurt weleens,’ zei ze, terwijl ze mijn sinaasappels in een zak deed en de rest in een andere. ‘Ze hebben de nieuwe boten te groot gemaakt waardoor ze bij slecht weer niet veilig zijn.’

‘Weet jij wat de weersverwachting is?’

Het meisje keek me vlug aan en sloeg haar ogen weer neer.

‘Nee. Vier pond twintig alstulieft.’ Langzaam telde ze mijn geld. Pas bij de tweede poging had ze het juiste wisselgeld. Ik vroeg me af wat ze nu weer over me had gehoord. Het was tijd om te gaan, maar ik maakte geen aanstalten.

‘Hoe zit dat eigenlijk met die gratis cavia’s?’

Haar gezicht kleurde weer rood. ‘Ze zijn er niet meer. We hebben ze aan de slang van mijn broer gevoerd. Het waren er heel veel.’

‘O’

Het meisje glimlachte. ‘Dat was jaren geleden.’

‘Oké,’ zei ik.

Ze stak het potlood weer in haar mond en haar ogen dwaalden omlaag naar haar puzzel. Het bleek dat ze gewoon de witte vakjes in zat te kleuren.

In de pick-up kwam ik erachter dat ik de sinaasappels in de winkel had laten liggen. Ik keek in mijn achteruitkijkspiegel naar de kapotte kas en zag dat de man binnen nu met zijn handen in zijn zij naar me stond te kijken. Ik deed de deuren op slot en reed weg zonder de sinaasappels.

Het begon hard te regenen, en ik draaide de verwar-

ming hoog en zette de ruitenwissers op de hoogste stand. We reden voorbij de plek waar ik meestal stopte om Dog uit te laten en hij zat op de bijrijdersstoel en staarde me indringend aan, en elke keer als ik opzijkte, gingen zijn oren rechtop staan, alsof we midden in een gesprek zaten, dus ik ontweek zijn blik. ‘Wat nou?’ zei ik. ‘Je bent een hond.’ Toen draaide hij zich om en staarde naar buiten.

Halverwege de rit naar huis werd ik erdoor overmand en ik parkeerde voor het hek van een lege wei. Dog staarde stoïcijns uit het raam, zwijgend en kalm, en ik drukte mijn duim tegen mijn neusbrug in een poging het prikken te laten ophouden, duwde de nagels van mijn andere hand in de huid van mijn borst om die bekende kloppende pijn waarmee het verlies van een schaap gepaard ging te laten wegsmelten, een druppel bloed die in een open oog landt. Ik huilde zonder tranen, gierend en met open mond, de pick-up schudde ervan, en ik voelde in mijn binnenste iets klauwen zonder dat de kans op ontsnapping groter werd. *Huil maar even lekker*; iets dergelijks zei mam altijd tegen de drieling in de hoop dat ze niet met een van hen naar het ziekenhuis zou hoeven. Zoals die keer dat Cleve uit een boom was gevallen en flink had gehuild, en we er pas later achter kwamen dat zijn arm was gebroken. Maar er was niets lekkers aan mijn huilen – het was verstikkend, het deed pijn. Ik stopte toen mijn neus begon te bloeden, veegde hem af met de zeemlap die ik gebruikte op dagen dat de ramen aan de binnenkant bevroren waren en reed rustig naar huis. Op Military Road, vlak bij de afslag naar huis, waren een paar tieners een beetje aan het kloten bij de bushalte.

Toen ze me zagen aankomen deed een van de jongens alsof hij iets in zijn mond stopte, een ander klom op zijn rug en beukte naar voor en naar achter terwijl hij las-sobewegingen maakte. De meisjes lachten en staken hun middelvinger naar me op. Toen ik de bocht om ging trok de jongen met de lasso zijn broek omlaag en liet hij me zijn witte kont zien.

Ik zette de koffiepot harder op het fornuis dan nodig. ‘Kutkinderen’, zei ik tegen Dog, maar hij zat met zijn rug naar me toe en luisterde niet.

Ik smeede de koelkast dicht en leunde er met mijn hoofd tegenaan. Stom dat ik me zo op m’n gemak was gaan voelen. De koelkast zoemde instemmend terug. Stom om te denken dat het niet allemaal uit elkaar zou spatten. Dat gevoel dat ik had gehad toen ik de cottage voor het eerst zag, solide en wit als krijtsteen aan de zwarte voet van de heuvels, het veilige gevoel dat er niemand in de buurt was die me kon bespieden – dat ik ooit zo dom had kunnen zijn. Ik tastte aan de zijkant van de koelkast naar de steel van de bijl.

Er zat een bruine vlek op mijn mouw, want er was een beetje van het dode schaap op gelect, dus ik trok mijn trui uit en boende de vlek met zeep in de badkamer op de begane grond. Ik stonk naar geitenbok, maar het idee van een volledige wasbeurt terwijl de kou zich in mijn schouders had genesteld sprak me niet aan, dus spatte ik alleen wat water onder mijn oksels. Ik balde en ontspande mijn vuisten om warm te worden. Daar waar de botten niet terug aan elkaar waren gegroeid deed de rechterhand pijn, en hij knakte zoals altijd het geval was bij bij vochtig weer.

Voor de spiegel trok ik de huid van mijn gezicht strak. De laatste keer dat ik mijn pony had geknipt was hij twee centimeter te kort geweest en ik zag eruit als krankzinnige. Ik ontdekte een bloederige duimafdruk onder mijn oor.

Ik stak een sigaret op, hield hem tussen mijn lippen en klapte mijn handen voor mijn lichaam in elkaar, en terwijl ik inhaleerde, spande ik mijn armen om de spierkracht te testen. Die was er nog, ook al had ik al een paar maanden niet geschoren. *Sterke dame*. Ik keek hoe de rook uit mijn mond kringelde en in de koude lucht verdween. De koffiepot begon te pruttelen en ik haalde hem van het fornuis. Ik was nog altijd bang dat het ding zou exploderen.

Buiten het keukenenraam de flits van een voorruit door de vallei. Don in zijn landrover. Ik spuugde mijn sigaret in de gootsteen, liet er water overheen stromen en schoot het erf op om de kruiwagen te halen, en Dog hapte naar mijn knieholtes omdat ik aan het rennen was. Ik rende hijgend naar het begin van de oprit, waarbij de kruiwagen piepte alsof hij werd gemarteld, en bleef daar staan, zodat ik de weg blokkeerde. Don stopte en zette de motor uit. Midge bleef geduldig op de rijdersstoel zitten en staarde Dog aan terwijl haar roze tong uit haar bek bungelde.

‘Alle Jezus. M’n ballen krimpen van schrik’, zei Don toen hij uit de pick-up sprong. Er kwam natte sneeuw uit de lucht en ik had alleen een hemdje aan. Hij wierp een blik op me waar ik me niets van aantrok. ‘Je ziet er vreselijk uit. Slaap je slecht?’

‘Het gaat prima.’ Ik knikte naar de kruiwagen. Don keek ernaar.

‘Wat heb je daar?’

‘Weer een dode ooi. Volgens mij hebben die kinderen het gedaan.’

Hij keek me aan. Onze adem hing in witte wolkjes tussen ons in. Hij schudde zijn hoofd.

‘Waarom zouden zij zoiets willen doen?’

‘Zelfde reden als altijd? Verveling en zin om te kloten?’

Dog sprong blaffend omhoog naar Midge, die in de pick-up zat en ongeïnteresseerd terugkeek.

‘Nee,’ zei Don, ‘je kunt die kinderen niet overal de schuld van geven. Al zitten er een paar gemene rotzakjes bij. Wat is er met jou gebeurd dan?’ vroeg hij aan het dode schaap, en hij boog zich voorover om haar beter te kunnen bekijken, zijn handen in zijn zij. Het was heel koud. Ik sloeg mijn armen over elkaar en probeerde eruit te zien alsof het me niet deerde.

‘Ik heb haar vanochtend vlak bij het bos gevonden.’

‘Bij het bos?’

Ik knikte.

Hij schudde zijn hoofd en liep om de kruiwagen heen. ‘Ze is in elk geval dood.’

‘Je meent het. Ben je dierenarts of zo?’

Don keek me afkeurend aan.

Ik schraapte mijn keel. ‘Die kinderen ...’

Don duwde zijn pet naar achter en keek me aan. ‘Mooie avond gister – je had naar me moeten luisteren en ook naar de pub moeten komen.’

Daar gaan we weer, dacht ik. ‘Niet mijn soort plek, Don.’ Ik dacht aan de mannen die er zouden zijn, tegen de bar geleund en pratend met lage stemmen, hun ogen die oplichtten zodra er een vrouw voorbijliep. Net zulke